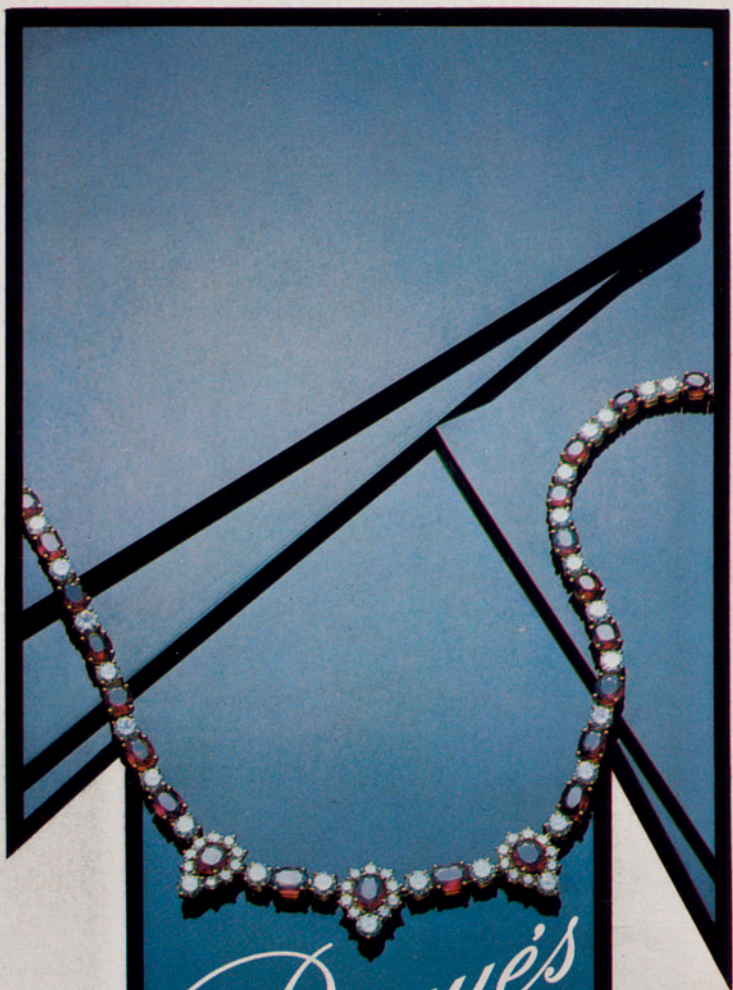

GRAN TEATRE
DEL LICEU

TEMPORADA
DE PRIMAVERA
1985

THE ROYAL BALLET

Bagués
JOIERS

Sant Pau, 6
Teléfon 317 32 46 - 318 57 37
Barcelona-1

EL REGULADOR BAGUÉS
Rambla de les Flors, 105
Carme, 1
Teléfon 317 19 74
Barcelona-1

Passeig de Gràcia, 41
Teléfon 216 01 73 - 216 01 74
Barcelona-7

**GRAN TEATRE
DEL LICEU**

THE ROYAL BALLET

A Royal Opera House Company

PATROCINAT PEL

**i amb la col·laboració del
BRITISH COUNCIL**

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

**GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU**

The Royal Opera House - Covent Garden Limited

Director General: Sir John Tooley

President: Sir Claus Moser

Director adjunt: Paul Findlay

Director tècnic: Tom MacArthur

THE ROYAL BALLET

Director: Norman Morrice

Coreògraf: Kenneth MacMillan

Direcció Musical: Ashley Lawrence

Director invitat: Howard Williams

Director: Anthony Twiner

PRIMERS BALLARINS

Bryony Brind
Fiona Chadwick
Michael Coleman
Lesley Collier
Sandra Conley
Derek Deane
Anthony Dowell
David Drew

Wayne Eagling
Leslie Edwards
Wendy Ellis
Alessandra Ferri
Julian Hosking
Stephen Jefferies
Jay Jolley
Gerd Larsen

Monica Mason
Ashley Page
Jennifer Penney
Marguerite Porter
Derek Rencher
Brian Shaw
Antoinette Sibley
Mark Silver

SOLISTES PRINCIPALS

Phillip Broomhead
Christopher Carr
Antony Dowson
Rosalind Eyre

Garry Grant
Robert Jude
Karen Paisey

Genesis Rosato
Ravenna Tucker
Pippa Wylde

SOLISTES DEL COS DE BALL

Joanna Allnatt
Joanna Cope
Angela Demello
Ross Mac Gibbon
Sharon McGorian

Guy Niblett
David Peden
Nicola Roberts
Julie Rose

Bruce Sansom
Jacqui Tallis
Gail Taphouse
Julie Wood

COS DE BALL

Peter Abegglen
Maria Almeida
Bruce Barraclough
Julie Bowers
Anthony Bourne
Lynne Bristow
Fiona Brockway
Tracy Brown
Deborah Bull
Jonathan Burrows
Michael Crookes

Kathryn Dunn
Viviana Durante
Sally Fredericks
Mark Freeman
Sara Gallie
Rebecca Holmes
Deborah Jones
Fiona Marshall
Franziska Merky
Christina Parker
Errol Pickford

Simon Rice
Donna Richardson
Maria Roselli
Christopher Saunders
Jeremy Sheffield
Neil Skidmore
James Taylor
Nicola Tranah
Elizabeth Tullock
Andrew Ward

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

ROYAL BALLET

<i>Director Administratiu</i>	Anthony Russell-Roberts
<i>Adjunt del Director del Royal Ballet</i>	Anthony Dowell
<i>Mestre de Ballet</i>	Christopher Newton
<i>Repetidor dels Irs. Ballarins</i>	Donald MacLeary
<i>Professor-Repetidor</i>	Gerd Larsen
<i>Professor principal</i>	Brian Shaw
<i>Mestre de Ballet i repetidor adjunt</i>	Christopher Carr
<i>Mestre de Ballet adjunt</i>	Rosalind Eyre
<i>Mestre de Ballet adjunt i Professor adjunt</i>	Oliver Symons
<i>Administrador General</i>	Peter Brownlet
<i>Mestre de Ballet</i>	Jill Gregory
<i>Director Coreògraf del Grup del Royal Ballet</i>	Leslie Edwards
<i>Pianista Principal</i>	Anthony Twiner
<i>Pianista</i>	Philip Gammon
<i>Plantilla Musical</i>	Jonathan Frank
	Henry Roche
	Frances Scott
	Paul Stobart
	Iris Law
	Monica Mason
	John B. Read
	Lesley Cox, M.L.S.P.
	Barbara Booroff
	Janet Judd
<i>Administrador Artistic</i>	
<i>Repetidor Principal</i>	
<i>Consultor d'Il·luminació</i>	
<i>Fisioterapeuta de la Companyia</i>	
<i>Adjunt d'Administració</i>	
<i>Cap de Premsa</i>	

EQUIP TÈCNIC

<i>Director Tècnic</i>	Max Finbow
<i>Director d'Il·luminació</i>	Bill McGee
<i>Director d'Escenari</i>	Keith Gray
<i>Caps adjunts d'escenari</i>	Andrew More
	Linda Bell
	Richard Watson
<i>Cap de Fusters</i>	Terry Marden
<i>Cap d'Uitllers</i>	Peter Scuffell
<i>Adjunts d'Escenari</i>	Richard Lebby
	Michael Pochetty
	James Lee
	Thomas Norman
	Francis Sheils
	Robert Loader
	David Allen
	Terence Jackson
<i>Cap d'Electricistes</i>	John Murphy
<i>Ajudants</i>	Brian Beeston
	Les Bone
	Roger Smith
	Russell Thomas
	Michael Brown
	Maureen Gavin
	Hugh Griffiths
	Maralyn Barton
	Ian Spurling
	Kevin Morrison
	Christopher Brown
	Brenda Hutchinson
	Elizabeth Foyster
	Sharon Hewson
	Elaine Garlik
	Isobel Work
<i>Perruquers</i>	Danuta Barszczewska
	Juan Leirado
	Deborah Kessler

Martini Dry el Seco que más invita

MARTINI

Martini, MR
are registered Trade Marks.

EL ROYAL BALLET

Anglaterra és un país que, fa cinquanta anys, pesava molt menys en el món internacional de l'òpera i del ballet que no pas avui dia, en què s'ha convertit en un dels bastions principals d'aquesta mena d'espectacles, gràcies a una política intel·ligent i a una decidida voluntat de superació per part de les persones que han fet aquestes institucions. Al costat de les brillants companyies de ballet que actuen pràcticament tot l'any a Londres i a altres ciutats britàniques, el Royal Ballet ocupa un lloc estellar.

L'origen del Royal Ballet té un antecedent remot en el fet que la ballarina Ninette de Valois, la seva fundadora, entrés a formar part dels ballets de Diaghilev, una experiència que va influir moltíssim en la seva vida artística. Després, en sortir-ne, va treballar en diverses altres formacions fins que el 5 de maig de 1931 va fundar el ballet Vic-Wells, que alternava les seves actuacions a l'Old Vic i al Sadler's Wells Theatre, seguint una política cultural que volia mantenir el caliu del ballet —i de l'òpera— tant al Sud de la ciutat com al Nord.

Del 1931 al 1939 aquesta companyia va anar guanyant prestigi en aquests teatres. Al principi, l'estretor dels pressuposts del Vic-Wells era anguniosa, però la companyia comptava amb les excel·lents coreografies de la pròpia Ninette de Valois i de Frederick Ashton, i fent equilibris de pressupost es van contractar algunes figures, com Lydia Lopokova, per la primera *Coppélia* que va presentar la companyia, el 1933. També l'ingrés de la ballarina de fama internacional Alicia Markova, juntament amb la col·laboració constant d'Anton Dolin va permetre que Ninette de Valois eixamplés el repertori i es poguessin fer representacions integrals de *Giselle*, *El Trencanous* i *El llac dels cignes* dins de l'any 1934. El ballet del Sadler's Wells començava a atreure el públic de tot Londres, i no ja només el del barri d'Islington on es troba encara avui l'històric teatre d'aquell nom.

Al *Llac dels cignes* d'aquest 1934 es va distingir un ballarí australià, Robert Helpman, i el mateix any va ésser també el primer en què els entesos van començar a fixar-se en una

ROYALE AMBREE

la fragancia que gusta compartir

LEGRAIN
PARIS

noieta que per primer cop va ballar un solo en un ballet titulat *La sala de ball encantada* (abril de 1934): era Margot Fontes, més tard coneguda com a Margot Fonteyn.

Com diu Kathrine Sorley Walker en un interessant treball sobre el Royal Ballet, moltes de les obres d'aquells anys han desaparegut del repertori, però en queden algunes que tenen, pels que han viscut aquella època, un regust dolç i malenconiós del record d'aquells temps, com *Façade*, amb música de Walton i coreografia de Frederick Ashton, o *The Rake's Progress*, amb coreografia de Ninette de Valois.

La popularitat del ballet va anar en augment fins al 1939, any en què va esclatar la II Guerra Mundial. La companyia —que ara rebia el nom de Sadler's Wells Ballet—, va sobresortir en la coratjosa tasca de mantenir els espectacles malgrat l'escassetat de figures masculines adequades per al ball —la militarització del país ho imposava— i les dificultats de tota mena. El ballet es va convertir en itinerant, no sols pels diversos teatres de Londres, sinó també per les gires empreses per animar els combatents a altres zones de la Gran Bretanya durant el *Blitz*. Una gira prevista per anar a Holanda es va haver de cancel·lar en el darrer minut per la invasió nazi d'aquest país i va produir doloroses pèrdues materials.

En aquests anys es multiplicaven les representacions per a una reraguarda sobtadament afamada d'espectacles: hi hagué sovint dues representacions en dies alterns i els dissabtes fins i tot tres en un sol dia; la vitalitat de la institució de Ninette de Valois fou posada a prova i en sortí plena de prestigi i reforçada, malgrat les dificultats, els racionaments, el perill dels bombardejaments i les escassetats de material que afectaven el vestuari i les presentacions. En aquells temps la demanda era sobretot de ballets curts, divertiments i peces de tema literari o dramàtic, com el ja esmentat *Rake's Progress* o el *Hamlet* de Robert Helpmann. Després de la II Guerra Mundial el Sadler's Wells va actuar al Covent Garden (Royal Opera House), fet que li va suposar un esforç d'adaptació a un escenari molt més gran i

als canvis de moda en els repertoris. Aquests van comportar el retorn als ballets llargs, entre altres modificacions. També es va contractar Léonide Massine perquè muntés *La boutique fantasque* i *El sombrero de tres picos* i hi intervingués com a ballarí, fet que va suposar un dels èxits més sorollosos d'aquests primers anys de postguerra.

Efectivament, el gust en matèria de ballets llargs estava canviant. Abans s'havien considerat tediosos, però quan el 1948 Frederick Ashton va fer la coreografia de *La Ventafocs* sobre la partitura de Prokofiev, l'èxit va ésser aclaparador. No tots els ballets llargs van tenir el mateix èxit: *Sylvia*, de Delibes, no va acabar d'arrelar, ni tampoc *The Prince of the Pagodas*, de John Cranko, sobre una partitura escrita expressament per Benjamin Britten el 1957. Però en canvi hi va haver històries que eren ràpidament acceptades pel públic, com *La fille mal gardée*, realitzada per Ashton el 1960, i no cal insistir sobre l'èxit posterior de *Romeo and Juliet*, sobre la partitura de Prokofiev i altres títols semblants.

L'any 1956 un decret reial donava a la companyia el nom de Royal Ballet, que suposava el més alt grau de reconeixement de la tasca realitzada en els vint-i-cinc anys anteriors, durant els quals els successius membres de la companyia havien fet progressar tant aquest art a Anglaterra que els anys 1950 ja es podia considerar que Anglaterra era un dels països prominents en l'art coreogràfic, al costat dels «tradicionals», com França, Dinamarca o Rússia.

Cap a la fi dels anys 1950 el coreògraf Kenneth MacMillan va introduir en el repertori alguns ballets de gran èxit, com *Manon*, *Mayerling*, *The Solitaire* i *The Invitation* que deixaven entreveure els nous canvis de la societat dels últims anys; del darrer, *The Invitation*, s'ha dit que fou un dels primers anuncis del nou clima de permissivitat moral que es començava a estendre per Europa.

Ja hi havia en aquests anys una segona companyia dedicada a actuar per ciutats de la Gran Bretanya; s'hi havia distingit John Field com a director. Actualment aquesta segona

companyia, després d'alguna crisi per les limitacions econòmiques, sobreviu en plena força i és dirigida per Peter Wright; duu el nom de Sadler's Wells Royal Ballet.

En 1963, finalment, Frederick Ashton va succeir la fundadora com a director del Royal Ballet. Aquests anys seixanta van veure el moment estellar de la parella formada per Margot Fonteyn i Rudolf Nurèiev i també el de la formada per Antoinette Sibley i Anthony Dowell, a part del descobriment de figures com Merle Park i Lynn Seymour.

Frederick Ashton va produir en aquesta etapa alguns ballets que van causar sensació, com *Monotones* (1965) i *Variacions Enigma* (1968), amb música d'Elgar, estrenat per una altra figura important de la companyia: Svetlana Beriosova. Es van reestrenar ballets importants, com *Les Biches* (música de F. Poulenc) i *Les Noces* (música de Stravinsky) i es va contractar Romola Nijinska perquè dirigís la coreografia d'aquestes obres. La companyia va col·laborar també amb l'excel·lent coreògraf Anthony Tudor, el qual va tornar d'Amèrica per crear una obra nova, *Shadowplay*, per a protagonista del qual va triar el jove ballarí Anthony Dowell. Mentrestant MacMillan havia obtingut també un èxit notable amb *Romeo and Juliet* (1965) i amb *El cant de la Terra* (1966), basat en l'obra de Mahler.

Del 1970 ençà la direcció va correspondre a Kenneth MacMillan; les dues companyies van assajar coreògrafs nous i també es va produir una innovació: la importació de ballets d'altres països; una dotzena d'Amèrica, de G. Balanchine i de Jerome Robbins, i tres de John Cranko, de Stuttgart. El muntatge de ballets de Rudi van Dantzig i Hans van Manen van suposar una creixent aproximació entre el ballet clàssic i el modern.

El setembre de 1977 Norman Morrice va esdevenir director i Kenneth MacMillan el coreògraf-resident principal. Norman Morrice ha encoratjat la participació de ballarins joves en els espectacles del Royal Ballet, donant-los entrada en papers destacats, fet que els facilita l'adquisició d'experiència i solidesa tècnica. Entre els ballarins principals de l'ac-

tualitat hi ha Anthony Dowell i David Wall, Stephen Jefferies i Wayne Eagling, Merle Park (que aviat esdevindrà directora de la Royal Ballet School), Jennifer Penney, Lesley Collier i Marguerite Porter.

La imatge actual del Royal Ballet és la d'una companyia professional de les més competents en el camp del ballet clàssic, capaç d'actuar amb un repertori d'una gran varietat d'obres vistes des d'angles summament variats. El cos de ball femení, a càrrec de Jill Gregory, ha merescut grans elogis per la seva precisió i disciplina. En conjunt, el Royal Ballet forma un cos sòlid i adaptable, capaç de treballar amb els millors coreògrafs, i malleable per acceptar i incorporar totes les innovacions i tots els girs que els creadors de ballets nous i d'exhumacions de ballets antics creguin necessaris.

Indubtablement, el Royal Ballet d'avui té poc en comú amb el Sadler's Wells Ballet del passat; les tècniques han evolucionat i el ballarí-atleta d'avui dia no és el ballarí-mim de fa anys.

Però, d'altra banda, el Royal Ballet, al revés que altres companyies de renom, no ha perdut contacte amb els seus orígens i manté moltes de les seves tradicions. Tot i això, el repertori actual és més internacional que nacional, i els clàssics del segle passat són sovint objecte de nova producció i revisió.

Els membres del Royal Ballet s'han escampat sovint pel món, exercint l'art de la dansa des dels seus diferents aspectes, especialment l'ensenyament, la coreografia i la direcció. D'altra banda, com a companyia, ha realitzat extenses gires i probablement és la companyia anglesa més coneguda d'altres països, actualment. En anys recents han viatjat al Llunyà Orient, inclòs el Japó, i també a Austràlia i Nova Zelanda, als Estats Units i al Canadà, i a Amèrica Llatina. Només com a exemple podem esmentar que, fins a l'actualitat, el Royal Ballet ha fet ja disset viatges als Estats Units, el darrer dels quals va portar la companyia també al Japó, Corea, la Xina i Hong-Kong.

R. A.

La natura és l'origen de totes les coses bones.

Yoghourts, flam, cremes, formatges...
—aliments frescos i naturals—

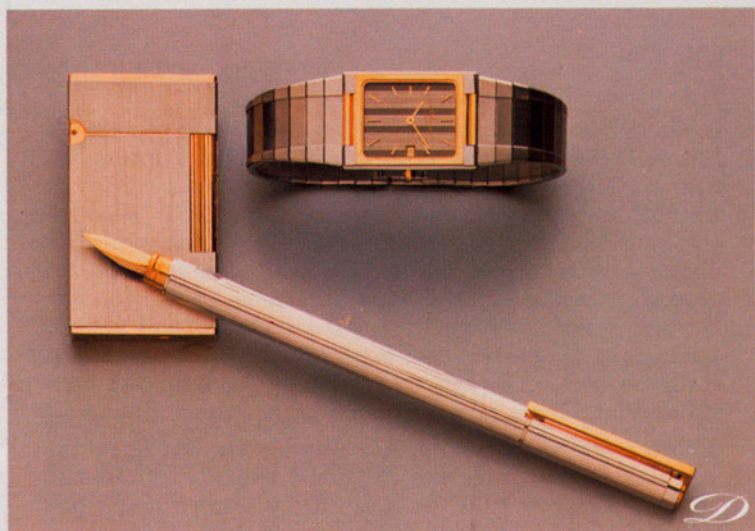
DAME NINETTE DE VALOIS

Fundadora del Royal Ballet, irlandesa de naixement, va veure la primera llum el 6 de juny de 1898; als set anys fou traslladada a Anglaterra on inicià l'aprenentatge de la dansa amb Mrs. Wordsworth. Les primeres passes professionals la dirigiren al Lila Field Academy for Children on menà una tasca interessant que assolí les primeres gires per Gran Bretanya. De 1914 a 1919 fou la primera ballarina en la pantomima anyal del Lyceum Theatre de Londres. A partir d'aquest any estableix contacte didàctic amb Edouard Espinosa, mestre de ballet de l'Empire Theatre i Enrico Cecchetti, que treballava amb Diaghilev i estava de passada per Londres. Això li suposà passar a formar part de l'equip rus a partir de 1923, on conegué els Nijinski, Balanchine i Lifar; amb aquests i altres alternà les tasques professionals amb les didàctiques, mostrant especial interès pels ensenyaments de la Nijinska, de Serge Grigoriev, de Leon Woizikovski i Lidia Sokolova.

Un cop abandonà el Ballet Rus, Ninette de Valois obrí el seu propi estudi, l'Academy of Coreographic Art, a Londres, i inicià la tasca de directora coreogràfica de diversos teatres, el Festival Theatre, el Cambridge o el Abbey Theatre i el 1926 establí contacte amb l'Old Vic Theatre, que a partir de 1931 s'anomenaria Vic-Wells Ballet. També fou present en la formació del Sadler's Wells Theatre Ballet, al qual romangué vinculada fins i tot en el moment de la transformació en Royal Ballet el 1951.

Després d'haver estrenat obres mestres de la categoria de *Job* (1931), *The rake's progress* (1935), *Checkmate* (1937), va dirigir la seva darrera coreografia, *Don Quixote*, el 1950. De Valois és una de les figures que té més impacte en la història recent del ballet internacional; el seu coneixement profund de les persones i els moviments, la seva longevitat i la seva permanència al capdavant de la vida balletística anglesa, en són proves evidents.

S.T. Dupont

ARMONIA EN GRIS Y ORO.
EL RELOJ. EL ENCENDEDOR. LA ESCRITURA.

ORFÈVRES A PARÍS

NORMAN MORRICE

El 1977 fou nomenat director del Royal Ballet segons una decisió sense precedents, perquè Morrice era una figura absent dels cercles balletístics del Royal Ballet. Efectivament, nascut a Mèxic el 1931, passà la infantesa entre aquest país i Escòcia i d'adolescència a Nottinghamshire, i dedicà els seus primers esforços professionals al camp de la geofísica. Foren treballs d'Ashton i Helpmann els que el decidiren a dedicar-se a l'art coreogràfic.

El 1952 Morrice s'incorporà a la companyia de Rambert; això li proporcionà la possibilitat de tenir relació amb el repertori i d'iniciar la producció coreogràfica, cosa que féu el 1958 amb el primer ballet, *Two brothers*, segons música de Dohnanyi. El 1966, ja com a Associate Director del Ballet Rambert, hagué de resoldre qüestions administratives i artístiques que decidiren una nova orientació. La seva incorporació al Royal Ballet, doncs, ha suposat una alenada d'aire fresc renovador que ha permès el muntatge de produccions com *Dances of Albion*, *The Tempest*, *Swan lake* i *Giselle*.

FREDERICK ASHTON

Paradoxalment, un dels millors coreògrafs anglesos va néixer a Equador i nicià la seva tasca al Perú; ja de bell antuvi, el coneixement de l'art de la Pavlova el decantà pel món del ballet tot i que els seus pares volgueren que es dediqués a d'altres tasques. La seva formació improvisada primer, i a cura de Marie Rambert, l'animà a seguir tot i les dificultats que hi havia en aquells anys per la manca de companyies estables. Així i tot Ashton pogué intervenir en *A tragedy of fashion* (1926) que marcà l'inici de la seva carrera. A continuació romangué un any a la companyia d'Ida Rubinstein on tingué la sort de treballar amb Bronislava Nijinska; dos dels ballets més cèlebres, *Capriol suite* i *Façade*, són producte del treball d'aquests anys, en els quals féu de company de la Karsavina, la Lopokova i la Markova. El 1931 Ashton va crear la primera obra per a Ninette de Valois, *Regatta*, aviat oblidada. Treballà a continuació per a companyies estrangeres, a Connecticut, on dirigí el ballet de l'òpera de Virgil Thomson *Four saints in three acts*, a Chicago, a Montecarlo per als Ballets Russos, a París i al City Ballet de Nova York. Ha romàs vinculat a Ninette de Valois d'ençà que el Royal Ballet inicià la seva tasca, i no aparegué als programes oficials com a director fins el 1948; més tard fou Associate Director i a partir del 1963 successor de Ninette de Valois fins el 1970, any en què es retirà definitivament. En aquests anys despertà interès per creacions de la Nijinska —*Les Noces*, *Les biches*, etc.

La seva tasca coreogràfica ha estat reconeguda per nombroses condecoracions i premis, l'Ordre del Mèrit de 1977 i la Legió d'Honor francesa el 1962 així com el títol de «Comendador» de l'Orde del Ballet danesa, etc.

FANCY MEN

BARCELONA

MADRID

KENNETH MACMILLAN

Nascut a Dunfermline, Escòcia, el 1929, es vinculà al Sadler's Wells Ballet i a partir del 1946 esdevingué membre fundador del Sadler's Wells Theatre Ballet amb la companyia del qual treballà llargament. Després de diverses experiències al Covent Garden, on intervingué en papers solistes, a partir del 1952 inicià la seva tasca com a coreògraf lligat al Sadler's Wells Theatre Ballet que ha donat varietat i riquesa al repertori d'aquesta companyia, formant, per exemple, el Sadler's Wells Ballet Choreographic Group, en el qual es feren experiències avantguardistes. Així, el 1953, aquest equip estrenà el primer ballet de MacMillan, *Sonambulism*, segons música de Stan Kenton. L'any següent MacMillan preparà *Laidurette*, la primera ocasió en què apareix la seva figura favorita, el marginat solitari. De l'èxit d'aquestes produccions li vingué l'encàrrec de les *Danses concertants* de Stravinsky, estrenat pel Sadler's Wells el gener de 1955 i fou la primera col·laboració entre MacMillan i Nicholas Georgiadis, que continuà a *The Burrow* (1958), un ballet sobre el tema del *Diari d'Anna Frank*. Seguiren *Le baiser de la fée* (1960), *The invitation* (1960), *Diversions* (1961), *Symphony* (1963), *The rite of spring* (1962), *Das Lied von der Erde*, presentat a Stuttgart sota suggeriment de John Cranko. El 1966 MacMillan fou convidat a dirigir el ballet de la Deutsche Oper berlinesa, encàrrec que acceptà animat per Ninette de Valois. Així sorgiren *Concerto*, *The sleeping beauty*, *Swan lake* i *Anastasia*. El 1970 tornà al Royal Ballet succeint Frederick Ashton en el càrrec de director. D'aleshores ençà no ha deixat de romandre al peu del canó i continua essent el principal coreògraf del Royal Ballet.

Ferrán Contreras

JOYERO

M. Pérez Cabrero, 4 Tel. 201 33 00 Barcelona-21 (junto Turó Park)

**LA BELLA DORMENT
DEL BOSC**

Música: Piotr Illitx Txaikovski

Coreografia: Marius Petipa

Producció: Ninette de Valois

Coreografia adicional: Frederick Ashton

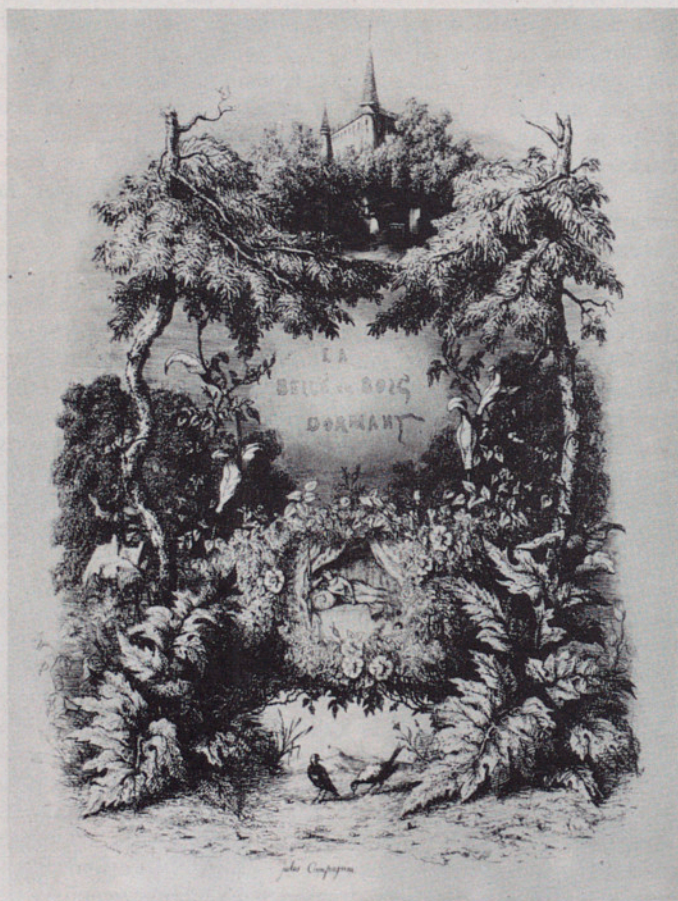

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Piotr Illitx Txaikovski (1840-1893) és un compositor sorprenent i original que barreja tendències nacionalistes, per bé que mai no volgué pertànyer al «Grup dels Cinc», format per Balakirev, Cui, Rimski-Korsakov, Borodin i Musorgski, amb la inclinació ben romàntica a manifestar el seu propi jo íntim en cadascuna de les produccions, tant camerístiques com simfòniques, operístiques o balletístiques. Nascut a Votkinski, ciutat minera i industrial, fill d'enginyer, la seva mare li transmeté un cert desequilibri psíquic que l'abraonà tota la seva vida. Així, dedicà els seus afanys a l'estudi de la música per a la qual semblava tenir una predisposició especial, com corresponia al prototipus psíquic d'home romàntic en ús. Precisament el seu refús a incorporar-se al moviment nacionalista rus sortí d'aquesta necessitat d'encerclar-se en els seus problemes i en la seva tasca compositiva intimista. Sorgeixen així les composicions simfòniques, que arriben al nombre de set, la darrera inacabada segons costum romàntic força estès, obres orquestrals diverses, concertants, com el cèlebre *Concert per a piano núm. 2, en Sol major, op. 44*, o el *Concert per a violí i orquestra, en Re, opus 35*, obres escèniques com les òperes *Eugène Onieguin*, segons Puixkin, *Mazeppa* segons el mateix llibretista, *La dame de pique*, també sobre Puixkin, i els ballets *El llac dels cignes*, *La bella dorment del bosc* i *El trencanous*.

Aquesta darrera activitat, la coreografia, havia tingut sempre un especial predicament als centres culturals russos que havien rebut l'influx de la capital francesa a la qual, en tants sentits, estaven vinculats. Aquesta tradició, que seria accentuada a partir de la primera dècada del segle gràcies a la clarividència de l'empresari Sergei de Diaghilev, va possibilitar la dedicació de Txaikovski i altres autors al gènere coreogràfic amb produccions que, a causa de l'excellent combinació entre els elements dramàtics i els simplement des-

LA BELLA TORRENT DEL BOS

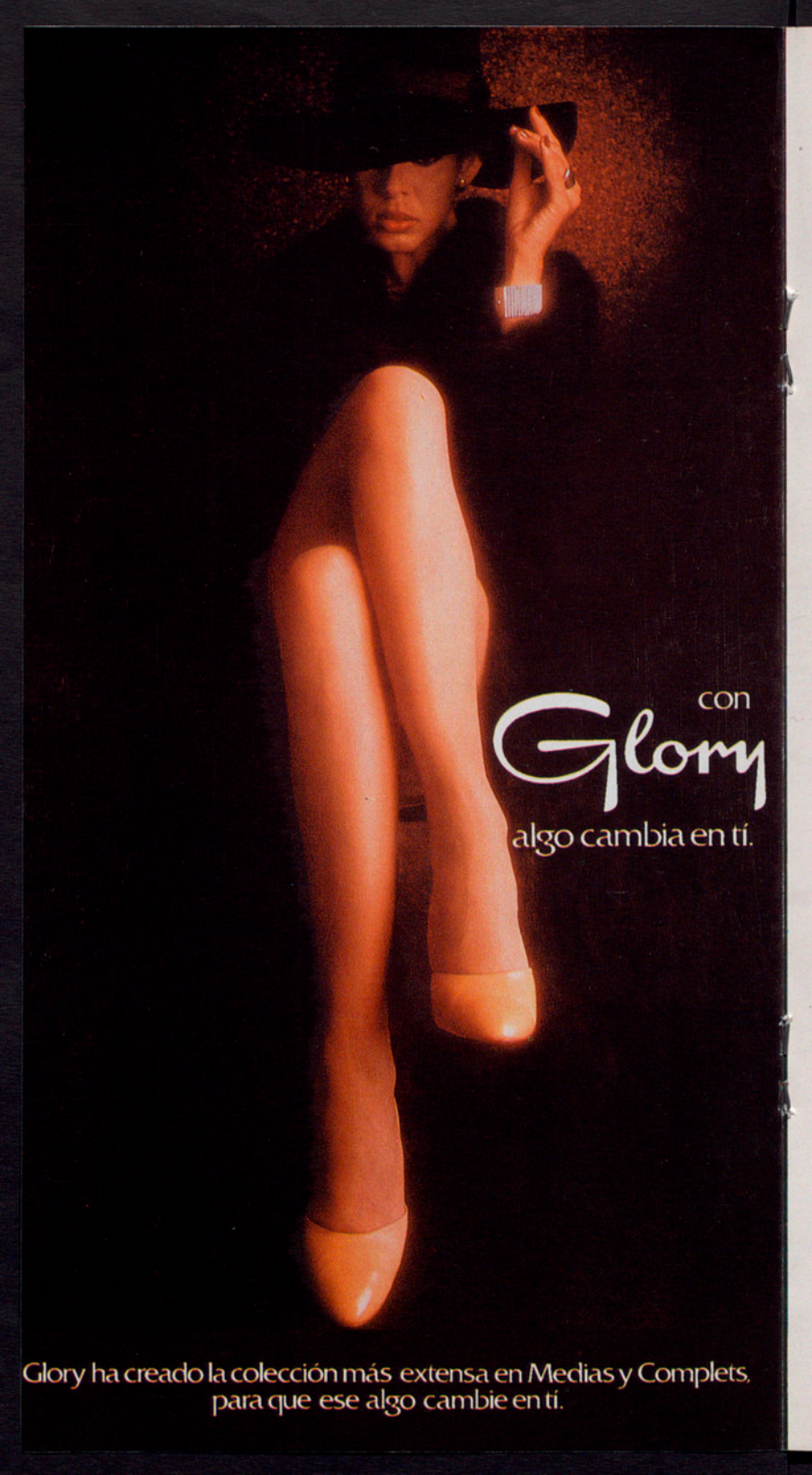

criptius i evocadors, han mantingut sempre un alt grau d'interès entre la població afeccionada de totes les ciutats musicalment despertes.

El ballet *La bella dorment del bosc* fou encarregat a Txai-kovski pel director del Teatre Imperial pel maig de 1888, segons el conte de Perrault i amb apunts coreogràfics de Marius Petipa; el compositor no es deixava convèncer fàcilment per a acceptar un encàrrec, però pel desembre del mateix any començà la tasca, i al cap d'un any just, l'encàrrec estava llest. L'assaig general tingué lloc el 2 de gener de 1890 en el Teatre Marinsky de Sant Petersburg, davant la cort tsarista encapçalada pel titular, que n'elogià l'encert. Intervingueren en aquella sessió Carlotta Brianza, Pavel Gerdt i Enrico Cecchetti.

El Royal Ballet de Londres va estrenar la peça al Sadler's Wells Theatre el 2 de febrer de 1939 segons versió de Sergeiev i interpretació de Margot Fonteyn i Robert Helpmann; aquest mateix ballet obrí la Royal Opera House després de la Segona Guerra Mundial pel febrer de 1946.

En síntesi l'argument és el següent: El rei Florestan i la reina han convidat totes les fades al bateig de la princesa Aurora, però han oblidat la fada Carabosse que, molesta, llença un malefici sobre la princesa; el primer acte gira sobre aquest malefici; al bell mig d'una festa d'aniversari que ens presenta la princesa de setze anys rodejada de candidats, arriba Carabosse i provoca la sobtada mort d'Aurora; així i tot, tal com havia promès, la fada de les Liles aconsegueix transformar la mort en somni al bell mig del bosc. El segon acte és el del descobriment de la princesa per part del príncep; el final tindrà lloc al tercer acte; la fada de les Liles condueix el príncep al costat de la princesa que serà despertada amb un petó, al bell mig d'una fantasia coreogràfica.

con
Glory
algo cambia en tí.

Glory ha creado la colección más extensa en Medias y Complets.
para que ese algo cambie en tí.

LA FILLE MAL GARDÉE

Música: Ferdinand Hérold
Coreografía: Frederick Ashton

LA FILLE MAL GARDÉE

Louis Joseph Ferdinand Hérold (1791-1833), deixeble d'Adolphe Adam i Joseph Méhul a la capital francesa, és un d'aquells compositors del primer terç del segle XIX que barreja sàviament estructures classicistes amb expressivitat romàntica, una mica massa ensucrada, tal volta, en el cas present: Premi de Roma, es va presentar el 1815 a Nàpols amb *La gioventù di Enrico Quinto*; col·laborador de Boieldieu (1817), va dedicar-se al gènere afortunat, l'òpera, amb *Les rosières* (1817), *La Clochette Marie* (1826), *Zampa* (1831), *Le pré aux clercs* (1832) i *Ludovic*, acabada per Halévy. *La fille mal gardée* és un arranament de Frederick Ashton que ha tingut un encís extraordinari d'ençà de la seva creació el 1960; descriu la vida rural i l'enamoriscament de Colas i Lise entorpit per diverses circumstàncies, entre elles la mateixa mare de la noia. Tot es mou, però, en un ambient alegroi i storívol en el qual se succeeixen els episodis ballats sense excessiu dramatisme.

X. A.

FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONES

TEMPORADA MUSICAL '85

VIII FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dimecres, 15 de maig, a les 21 h.

TAVERNER PLAYERS i TAVERNER CONSORT
ANDREW PARROT, director

«L'Orfeo» de Monteverdi

Amb la col·laboració del British Council

SALÓ DEL TINELL

Dijous, 16 de maig, a les 21'30 h.

BERNAT BAILBÉ, orgue

Obres de Buxtehude, Pachelbel, Fisher, Händel i Bach

Dilluns, 20 de maig, a les 21'30 h.

TAVERNER PLAYERS i TAVERNER CONSORT
ANDREW PARROT, director

Obres de Milà, Alva, Anchieta, Encina, Browne, Davy i Fayrfax

Amb la col·laboració del British Council

Dimecres, 22 de maig, a les 21'30 h.

SEQUENTIA (Conjunt de música medieval, de Colònia)
Música de la França medieval

Divendres, 24 de maig, a les 21'30 h.

PERE ROS, viola d'arc

WOLFGANG PRAXMARER, tiorba i viola de mà

Obres de Forqueray, Kapsberger, Ortiz i Milà

Dilluns i dimarts, 27 i 28 de maig, a les 21'30 h.

ANNER BYLSMA, violoncel

Integral de les «Suites per a violoncel» de Bach

Dimecres, 29 de maig, a les 21'30 h.

JOSEP BENET, tenor

EUGÈNE FERRÉ, llaüt

Obres de Morley, Pilkington, Jones, Dowland, Guédron, Bataille, Ballard, Courville, Le Fegueux, Boessel, Moulinié i anònims

Dijous, 30 de maig, a les 21'30 h.

ANDREW LAWRENCE-KING, contratenor i arpa doble

Obres de Jacopo de Bologna, Paolo da Firenze, Landini, Giovanni da Firenze, etc.

Venda d'abonaments, a les taquilles del Palau d'11 a 13 i de 17 a 21 h.
dies feiners (dissabte al matí tancat), fins al 27 d'abril.

Venda de localitats, a partir del 2 de maig.

ELITE SYNCOPATIONS

Música: Scott Joplin i altres autors
Coreografia: Kenneth MacMillan

A MONTH IN THE COUNTRY

Música: F. Chopin
Coreografia: Frederick Ashton

CONSORT LESSONS

Música: Igor Stravinsky
Coreografia: David Bintley

TEMPORADA MUSICAL '85
VII FESTIVAL DE
MUSICA ANTIGA

ORQUESTRA DE LA MUSICA CATALANA
DIRECCIO: JOSE MANUEL MARTIN
CONCERTS: PALAU DE LA MUSICA I JOUENYER GINONET
MADRID: PALAU DE LA MUSECA
BARCELONA: PALAU DE LA MUSICA I JOUENYER GINONET
LLEIDA: PALAU DE LA MUSICA I JOUENYER GINONET

PREMIERES: 1985

PREMIERES: 1985

PREMIERES: 1985

The Best
of **SCOTT JOPLIN**

SPECIAL COLLECTOR'S EDITION

A COLLECTION OF ORIGINAL RAGTIME PIANO COMPOSITIONS

Capitol Records
A Division of EMI Music Inc.
New York, New York 10019

Printed in U.S.A. Available for sale in the United Kingdom.

SCJ1001/3866

ELITE SYNCOPATIONS

D'ençà que el film *The Sting* (no gaire feliçment traduïda al castellà com *El golpe*) va dur al gran públic la música de de Scott Joplin, hi ha hagut una veritable bogeria per reproduir els ritmes sincopats dels seus deliciosos *rag-time* en tots els camps de la música, des de la sala de concerts (recordem recentment el que ens va oferir, tan insòlitàment com graciosa, Jean-Pierre Rampal) fins al ballet que presenciem avui. Per això resulta encara més incompreensible que fins ara no s'hagi portat als nostres escenaris la seva òpera *Treemonisha*, la qual ben segur que faria sensació. Kenneth MacMillan va realitzar sobre la música de Scott Joplin, el 1974, aquest ballet que va obtenir una resposta multitudinària; tant fou així, que la televisió britànica el va retransmetre i, a petició de moltes persones, el va haver de repetir tres mesos més tard.

El ballet inclou també peces d'altres autors, i ens situa en l'ambient d'una sala de ball sorollosa, «de patacada», que vol capturar tota la vitalitat i la gràcia de l'era en què el jazz era «jovenet» encara.

Al fons hi ha una banda que toca i les escenes successives ens presenten diversos personatges dels que celebren la festa en el local, amb alguns gags, com els d'un home molt alt i un altre de molt baix, una jove parella d'enamorats, i diversos altres números individuals en els quals predomina el bon humor.

A MONTH IN THE COUNTRY (UN MES AL CAMP)

Aquest ballet, basat en música de Chopin arranjada per John Lanchbery, es basa en una obra teatral d'Ivan Turguenev. Beliaev, jove tutor d'un nen, Kolia, passa l'estiu amb la família del seu pupil. La innocència del jove tutor, encara estudiant, sedueix la mare de Kolia, Natalya, la qual s'enamora de Beliaev. Finalment, Rakitin, amant de Natalya, decideix marxar de la casa i que marxi també el tutor, per tal que els membres de l'atabalada família puguin recobrar la calma.

L'acció del ballet té lloc a una casa de camp, en ple estiu, cap a l'any 1850, i la música de Chopin, amb el seu to profundament romàntic hi és especialment adequada. La selecció d'obres que integren aquest ballet, en arranament orquestràl de John Lanchbery, inclou l'*Andante spianato i Gran polonesa*, les *Variacions sobre Là ci darem la mano* i algunes altres obres de les més atractives de Chopin, com la *Fantasia sobre aires polonesos*. La insistència en els temes polonesos és deguda al fet que el coreògraf va dedicar aquest ballet a Sophie Fedrorovitch i Bronislava Nijinska, mentores seves i compatriotes de Chopin. El ballet es va estrenar l'any 1976, i era la primera producció important de Frederick Ashton des que es va retirar del càrrec de director del Royal Ballet.

R. A.

CONSORT LESSONS

Aquest ballet és una de les addicions més recents del Royal Ballet al seu repertori (va ésser estrenat al Covent Garden el 7 de desembre de 1983).

La música, basada en el *Concert per a piano i instruments de vent*, de Stravinsky, serveix d'excel·lent marc per la precisió matemàtica amb què estan dissenyats els moviments dels ballarins, que no expliquen una història concreta, sinó que evolucionen i cooperen o competeixen, segons els moments, en obtenir figures de dansa d'una precisió extrema i a vegades d'una comicitat fina i discreta. En iniciar-se el ballet, hi ha un únic ballarí en escena, que evoluciona en un breu solo *pliant*, com si se satisfés prenent el sol; després entra la seva parella i successivament la resta dels membres del ballet —una dotzena— que evolucionaran durant la resta de la dansa més de forma conjunta que no pas individual, tot i que hi ha petits a parts per a les dues parelles principals.

R. A.

Reflejos en Brut

FREIXENET BRUT BARROCO

Un auténtico brut con toda la tradición y el tiempo de una cuvée clásica.

LA BELLA DURMIENTE DEL BOSQUE

La coreografía de La bella durmiente del bosque de Marius Petipa sigue la tradición metódica de la escuela académica y del influjo del «ballet en action» y «ballet romantique». Tales medios e ideas asociadas a la danza diseñan un cuadro escénico para convertirse en un cuento mágico. La obra del coreógrafo francés Petipa se proyecta hacia la visualidad de la escena, más que al estremecimiento humano. Es una obra donde destaca la imagen y la poesía y cuyo final inspiró a Serge Lifar su obra: «Las bodas de la princesa Aurora», siendo ésta un divertimento sobre el último acto de la obra original, pero más corto que la obra en su integridad. La composición del ballet sigue mecánicamente una estructura impuesta por unas leyes académicas.

La coreografía de «La bella durmiente del bosque» había sido juzgada, dentro de la jerarquía ideológica de la danza y las artes —en Rusia—, como una obra ideológicamente aceptable. Petipa coreografiaba de manera que se pudiera distinguir y percibir claramente el desenlace dramático.

El Bautizo

El rey y la reina de Florestán han invitado a todas las hadas del reino al bautizo de su hija Aurora, de quien serán su madrina y otorgarán a la recién nacida felicidad y talento. La «scène dansante» aporta una cálida atmósfera, en la que se hace presente un majestuoso y tierno «pas de six», cuyo adagio, las hadas bailarían, a su turno, una variación del tema enunciado. Por último aparece en escena la hada de las Lilas, esbelta y brillante en sus «grand jettés», cuando las notas orquestales son un espontáneo artificio de fuerza y espíritu. Al momento llega el hada Carabosse furiosa, por no ser invitada al bautizo de la princesa, lanza una maldición sobre la desventurada niña, la cual un día, al pincharse con una aguja, morirá. Ante el trágico destino de la joven, la hada de las Lilas alude a sus poderes mágicos, reduciendo el maleficio en un profundo sueño, del cual despertará cien años más tarde al darle un beso un príncipe.

El Maleficio

Es el cumpleaños de Aurora y nos hallamos en los jardines del palacio. La princesa cumple dieciséis años y cuatro prin-

cipes vinieron a cortejarla. El baile de cumpleaños es un vals de ademanes corteses y pasos nobles siguiendo la tradición del reinado y siglo XVII. El «pas d'action» es seguido del célebre y bello adagio de la rosa, el paso de las damas de honor con los pajes, y tras el breve cuadro de la corte, la princesa inicia, sola, una variación. Durante el baile aparece una vieja mujer, que muestra una suerte de huso a la joven, con el cual acabará pinchándose. Al grito de ésta, los comensales van a su encuentro, pero ya es demasiado tarde. La desconocida mujer, envuelta en su manto, declara ser Carabosse y parte de la escena. Al instante, el hada de las Lilas procede a su promesa, convirtiendo el mortal maleficio en un profundo y duradero sueño. El hada lleva a la bella infante a un rincón del bosque similar a un palacio arborescente.

La Visión

El príncipe Florimundo va de caza al bosque con algunos caballeros de su corte y acompañado de la condesa. Ahora hacen un alto o «intermedio». La condesa organiza una partida de gallina ciega de donde surge una «suite» de danzas nobles para desembocar en una farandola. La llegada del hada de las Lilas impresiona al príncipe. Ella le cuenta la historia de la bella durmiente y le hace aparecer, mediante sus poderes mágicos, el reino de las hadas y a la bella Aurora durmiendo al fondo de la escena de donde inicia un «solo» dulce y seductor. Tal es el «panorama» que se le presenta a Florimundo.

El Despertar

La hada de las Lilas conduce al príncipe junto a la bella durmiente, según el interludio sinfónico. Este la despertará de un beso, que también hará resurgir la vida en el reino.

La Boda

A este despertar precede el gran «divertimento» con el que aparecerán los personajes de los cuentos de Perrault, hasta llegar al «Gran pas de deux» y apoteosis final llenándose la escena de color y fantasía.

Jacomo
de
Jacomo

Parfums
Jacomo
Paris

LA FILLE MAL GARDÉE

Es una invención coreográfica donde Ashton da una versión cómica de la vida real, aludiendo a los diversos aspectos escénicos, para crear una obra satírica, tierna e intrigante, que no pierde su colorido seductor desde su creación en 1960. Lise, una jover mujer, está enamorada de Colas, un granjero. Pero la madre de la jovencita, Simone, viuda y propietaria de una granja, será quien ponga dificultades a los dos enamorados, debido un tanto a sus ambiciosos planes.

En el corral

Asistimos al despertar de la granja, en medio de un cortejo de gallinas. Lise, desilusionada de no haber visto a Colas desde algún tiempo, deja caer su pañuelo como prueba de su cariño. Colas lo recoge y lo ata al bastón. Cuando se encuentran, Simone, sin tener otra razón, manda a Lise ir a batir la manteca. No obstante, Colas, a escondidas en el desván, se verá con su amada y los dos se declararán el amor. La mente de Lise se halla en su galante cuando aparece la suspicaz madre que la castigará.

Sin embargo, Thomas, un pomposo viñero de la comarca entra en escena con su hijo Alain. Simone, sabiendo lo que está pasando, hace a Lise salir un momento. Thomas viene a pedir la mano de su hija para Alain, quien tímido y torpemente camina hacia Lise, cuando a ella no le interesa.

En el trigal

Los-segadores hacen una pausa en su trabajo, para deleitarse en una alegre danza. Lise y Alain bailan juntos y Colas, enojado, interviene y proclama una disputa, donde Lise

ROSA BISBE ART/DISSENY

GANDUXER, 20
TELEFONO 201 65 90

RBLA. CATALUNYA, 121
"GALERIAS LA AVENIDA"
BARCELONA

pone en claro su preferencia. Uno de los campesinos toca la flauta para calmar el revuelo y reanudar el baile. Pero los campesinos se burlan de Alain, debido un tanto a su indigente padre. Ahora, Colas baila con Lise y Simone viene a sumarse a la fiesta campesina. De repente, estalla una tormenta, que hace partir a todos los personajes de la escena en todas las direcciones.

En el interior de la granja

Madre e hija, empapadas por la tormenta, vuelven a casa. Simone, cayéndose de sueño, dice a su hija que la vigilará constantemente. Pero Lise, que acaba de ver a Colas detrás de la puerta, aprovecha para cogerle a su madre la llave del bolsillo. Ella despiértase al momento y a fin de espantarse el sueño, tócale el tamboril para bailar, cuando, de nuevo, vuelve a roncar. Colas con la ayuda de su prometida logra entrar, acrobáticamente, en la granja. Los dos juntos, a escondidas, otra vez.

Los segadores alborotados que vienen a buscar su paga, despiertan a Simone, y Lise sueña en lo feliz que será al casarse... La madre entra en escena. Lise empuja a Colas dentro de su habitación. Simone se da cuenta y cierra con llave el aposento de su gallarda hija.

Thomas y Alain llegan con el notario, para cerrar el compromiso con Simone de sus dos hijos. Cuando éste ha sido firmado Simone da la llave de la habitación a Alain, quien la abrirá torpemente, encontrándose con Lise y Colas en la cama. Los amantes se arrodillan ante Simone pidiéndole perdón, quien a pesar de lo ocurrido, cede a la voluntad de los dos jóvenes deseándoles felicidad.

Rolex, sólida personalidad.

Rolex Day-Date

Oro de 18 quilates. Caja Oyster hermética hasta 50 metros de profundidad. Cronómetro oficialmente certificado. Corona Twinlock atornillada a la caja. Automático. Fecha y día de la semana con todas sus letras.

Este es el Rolex Day-Date. Un reloj de inconfundible personalidad elegido por los hombres que sólo pueden permitirse lo mejor.

Y es lógico. Rolex ha estado siempre en vanguardia del progreso de la moderna industria relojera. Decir Rolex es hablar de uno de los mejores relojes del mundo. Pero también es mencionar el fruto de una tradición relojera que data de varias generaciones.

Un Rolex Oyster. Adquiéralo únicamente en un Concesionario Oficial Rolex.

Solicite catálogo.

ROLEX

J.ROCA

Joyero - Paseo de Gracia, 18 - BARCELONA

Boutique

Diagonal, 580 - BARCELONA

ELITE SYNCOPATIONS

La obra es un pequeño divertimento u fantasía altiua de los estados del Sur de América. Esa sonrisa resbaladiza del Dance Hall y contorsiones sensuales, que revelan una danza de lenguaje locuaz y espontáneo.

Una música ambiciosa, la del Ragtime, exponiendo figuras, que sobrepasan el estado de ánimo para refugiarse en un ambiente realzado con gracia, a medida que los personajes se impregnan de una melodía popular rítmica. La coreografía, obra espectacular de tipo colorista, presenta, a través de un vestuario variado, una visión de aquella explotada época modernista. El piano establece con gallardía la estilística agilidad de los bailarines.

A MONTH IN THE COUNTRY

Es una obra fresca y jovial, llena de romanticismo clásico al romper con el heroísmo de la música de F. Chopin. La danza responde con esa fuerza y seguridad, donde la expresión de los brazos, la mirada y el torso ofrecen una figura elegante y tierna. Los bailarines procuran mostrar el deseo y la pasión de sus sentimientos, manteniendo el cuerpo erguido y el mirar altiuo sin detenerse en el espacio.

La partitura romántica se estiliza haciendo del amor una idea palpable, que paulatinamente se transforma en cuerpo y movimiento, según el íntimo «pas de deux».

CONSORT LESSONS

Una obra, una música, un ballet, un perfume, un todo, una unidad. El bailarín se vuelve un espíritu, un símbolo de la humanidad.

La danza de tonalidad neoclásica aporta un estilo peculiar, donde la suavidad de unos brazos y el cambio de peso del cuerpo siguen la progresión de la expresividad plástica de la danza. Este cambio de peso continuo a la mirada, proyectada en el espacio, lleva a cabo una figura asentada en su soporte seguro y decisivo. La figura bailetística es una palabra que repercute a la manera de un eco y artilugio dancístico. La partitura de Igor Stravinsky promueve unas condiciones renovadoras de la danza, aportando a la coreografía una dinámica más lírica en cuanto al cuerpo.

La temática musical sugiere una tensión corpórea, siendo ésta una creación arquitectónica de orden matemático, que responde a una cierta coordenada de tipo cartesiano.

Esta composición de figuras geométricas, a más de esa tensión orgánica y arqueada, pronuncia un sueño lírico y solemne de manera que parezca un diseño claro y luminoso donde el alma sustenta este edificio. Un edificio llamado danza y se manifiesta como un rito entre los ritos y un vocablo teñido de religiosidad. Este equilibrio responde a una época mecánica y progresista tal, que la música parece desarrollar unos temas barrocos que mantienen latente el cálido temperamento de la coreografía de David Bintley.

LANCASTER

EAU DE LANCASTER CON CHARACTER

Con ese carácter tan especial que
te hace sentirte siempre tú misma.
Estés donde estés.

EAU DE TOILETTE • SAVON PARFUMÉ • DEODORANT CREAM •
GEL DOUCHE • VOILE PARFUMÉ

DISCOGRAFIA

Piort I. TXAIKOVSKI: *La bella dorment del bosc*, op. 66,
Orquestra de la Suisse Romande, Dir.: Ernst Ansermet
DECCA (3) 6799094.3 (3)

Selecció, Orquestra Filharmònica de Berlín, Dir.: Her-
bert von Karajan
DGG 2530195.8

Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Antal
Dorati
PHILIPS 6769036.2 (3)

Louis Joseph Ferdinand HÉROLD: *La fille mal gardée* (Ba-
llet), Covent Garden Orch, London, Dir.: John Lanch-
bery
DECCA 6.48158 DM

Scott JOPLIN: *Elite Syncopations* (Ballet), Arranjament de
Rags, compost per Scott Joplin i realitzat per Schuller,
Sponhaltz, etc.
CRD 1029

Frederyck CHOPIN: *A Month in the country* (arranjaments
diversos d'obres de F. Chopin que inclouen l'Andante
Spianato i la Gran Polonesa), Eliahu Inhal. Philharmo-
nic Orchestra of London, Dir.: Claudio Arrau
PHILIPS 6747003

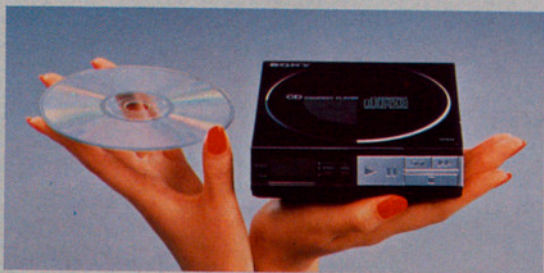
Artur Rubinstein. New Symphonic Orchestra of Lon-
don, Dir.: Alfred Wallenstein
RCA 2635046 DX

Igor STRAVINSKY: *Consort Lessons* (Concert per a piano
i instruments de vent), Michel Beroff, Orquestra de Pa-
rís, Dir.: Seiji Ozawa
EMI 151-54175/77

Philippe Entremont, Orquestra Simfònica de Columbia,
Dir.: Igor Stravinsky
CBS GM 31 LP

Maria Judina, Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.:
Gennady Rozhdestwensky
ARCHIV 301982-445

IL BEL CANTO

COMPACT DISC D-50

COMPACT DISC SONY.

COMPACT DISC CAR

COMPACT DISC 101

SONY

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

PRESIDENT: Molt Honorable Sr. Jordi Pujol
VICE-PRESIDENT: Excellentíssim Sr. Pasqual Maragall
GERENT: Sr. Lluís Portabella

VOCALS:

Honorable Sr. Joan Rigol (Generalitat de Catalunya)
Jordi Maluquer (Generalitat de Catalunya)
Montserrat Albet (Generalitat de Catalunya)

Il·lma. Sra. M.ª Aurèlia Campmany
(Ajuntament de Barcelona)

Il·lm. Sr. Jordi Vallverdú (Ajuntament de Barcelona)

Il·lm. Sr. Germà Vidal (Ajuntament de Barcelona)

Honorable Sr. Josep M.ª Bricall (Ajuntament de Barcelona)

Manuel Bertrand (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Fèlix M.ª Millet (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Josep M.ª Coronas (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Maria Vilardell (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Carles Mir (Societat del Gran Teatre del Liceu)

SECRETARI: Adrià Álvarez

ADMINISTRADOR: Lluís Andreu
DIRECTOR D'ESCENARI: Dídac Monjo
CAP DE PREMSA I REL. PÚBLIQUES: Adelita Rocha
CAP D'ABONAMENTS I TAQUILLES: Josefina Carbonell
CAP D'ADMINISTRACIÓ: Joan Antich
SERVEI MÈDIC: Dr. Enric Bosch
SECRETARIA: Josep Delgado
 Maria Antònia Claramunt
 Maria José García
CAP DE MAQUINISTES: Constançi Anguera
CAP D'ELECTRICISTES: Francesc Tuset
CAP D'UTILLATGE: Jaume Payet
CAP DE SASTRERIA: Remei Mollor
CAP DE MAQUILLATGE: Martha Vázquez

Programes: PUBLI-TEMPO

Assistència tècnica: JORQUERA HNOS., pianos

NOTES IMPORTANTS: En atenció als artistes i al públic en general, s'exigeix l'adequada correcció en el vestir (senyors: americana i corbata), i es prega la màxima puntualitat; no es permetrà l'entrada a la sala un cop començada la representació, ni verificar enregistraments, fotografies o filmar escenes de cap mena.

El Consorci del Gran Teatre del Liceu, si les circumstàncies ho reclamen, podrà alterar les dates, els programes o els intèrprets anunciats en aquest programa.

En compliment d'allò que disposa l'Article 92 del Reglament d'Espectacles, és prohibit de fumar als passadissos; hom ha d'utilitzar el Saló del 1r. pis i el vestíbul de l'entrada.

Accés pel carrer Sant Pau, núm. 1, bis, d'ús exclusiu per a minusvàlids.

PROXIMES FUNCIONS:

FESTIVAL DE PRIMAVERA 1985

LA WALKIRIA

R. Wagner

28, 31 de maig i 2 de juny

L'ELISIR D'AMORE

G. Donizetti

10, 13 i 16 de juny

OTELLO

G. Verdi

22, 27 i 30 de juny

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR
DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

51663-2

Christian Dior

PARIS

**Christian Dior
inventa
Eau Sauvage
Extrême**

Eau Sauvage Extrême:
aún más intenso
aún más presente
aún más Eau Sauvage.

L'AIR DU TEMPS

NINA RICCI
Paris